treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 448 | Barcelona, 13 de setembre de 1976 | Preu, 10 pessetes

11 de setembre

UN PRELUDI DE LLIBERTAT

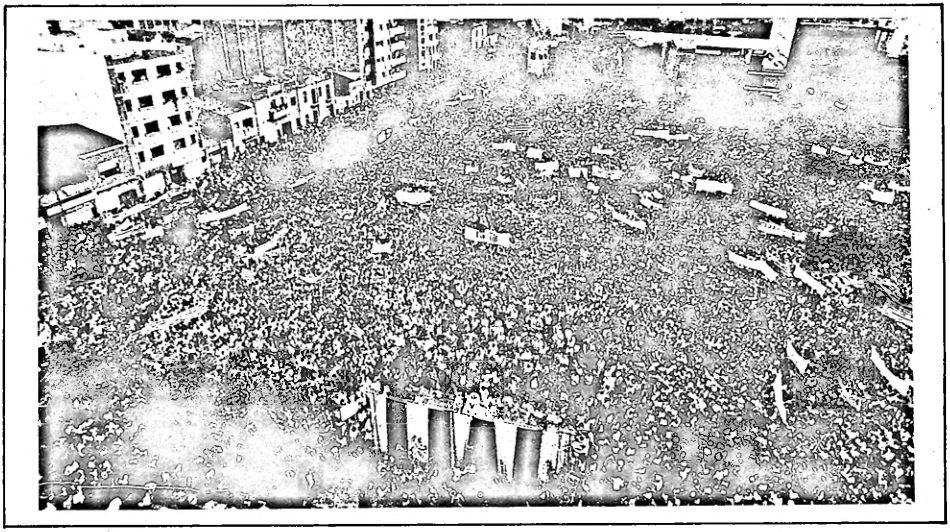

L'Onze de Setembre començava el dia abans als carrers de Catalunya, quan es veien aparèixer ja senyeres i domassos que havien d'ornar balcons i façanes de tantes i tantes cases. La bandera catalana s'havia esgotat al "Corte Inglés" i a molts comerços de Barcelona i altres poblacions.

El matí de l'onze, l'ambient era de festa, de llibertat estrenada. Cintes i banderes de les quatre barres eren signe d'identificació d'una comunitat que es retrobava. Persones desconegudes s'aturaven a dir-te un "Visca Catalunya!" emocionat o a fer-te el signe de la victòria amb els dits. Conductors anònims et saludaven amb el claxon en veure't amb la bandera. L'anonimat es dissipava per obra d'un signe d'identificació comuna. El sentit de col.lectivitat es feia tangible com matèria.

L'ACTE A SANT BOI

A la plaça de Sant Boi es reuniren unes 70.000 persones. Moltes no van poder arribar-hi degut a l'aglomeració de les carreteres. Moltes altres hi renunciaren d'entrada, vistes les dificultats del desplaçament. Aquest era, precisament el preu del compromís amb el governador civil, el límit de la mitja victòria aconseguida pels organitzadors amb la seva tenacitat negociadora.

La desfilada dels assistents durà dues hores, fins que s'ompliren la plaça i els carrers adjacents de gom a gom. La senyera era a tot arreu. Desfilaven alguns grups amb les seves pancartes. Molt aplaudits l'Associació d'Ex-Presos i la Comissió Obrera de Motor Ibèrica. Una pancarta emotiva: "Els trevalladors emmigrants *(sic)* també som catalans". d'una barriada de Barcelona.

L'acte començà per un impressionant minut de silenci "pels qui han mort per la llibertat".

ELS ORADORS

Miquel Roca, de CDC, en nom del Consell, va començar dient que lluitar per Catalunya és lluitar per la democràcia. "La ruptura és inevitable si volem reconquerir les llibertats". Dels immigrants digué: "Qui són els que pretenen enfrontar-nos amb els castellano-parlants que viuen en aquestes terres? No els enganyaran amb les seves paraules, perquè són els mateixos que els van foragitar del seu lloc d'origen". Ens cal l'Estatut i les seves institucions: Generalitat, Parlament i Tribunal de Cassació."Volem la llibertat per a conservar-la, la democràcia per sentir-nos dignes i Catalunya per trobar-nos com a poble", van ser les paraules finals.

Octavi Saltor parlà en nom de les organitzacions no incloses al Consell ni a l'Assemblea. Amb un llenguatge que una bona part de l'auditori jutjà ana-

(passa a la pàgina 2)

EL DIA 4 A MADRID

UN PAS DECISIU

EDITORIAL

Alguns observadors han comparat la trobada d'instàncies unitàries de l'Estat espanyol que tingué lloc a Madrid, el passat dia 4, amb el Pacte de Sant Sebastià. L'acudit pot semblar pretensiós i pot quedar com a recurs periodístic. Però, en tot cas, ningú no posa en dubte que aquesta primera reunió és ja un fet històric. En primer lloc, i sobretot, perquè, com assenyala molt bé el setmanari "Triunfo", els acords presos a la trobada situen inequívocament totes les forces polítiques i "fàctiques" davant del *"moment de la veritat"*. Una part decisiva de l'oposició democràtica de l'Estat espanyol ha fixat les condicions que han de permetre pactar la ruptura: restabliment de les llibertats democràtiques i de la llibertat sindical; aplicació d'una amnistia sense exclusions, i *"reconeixement dels drets polítics de les nacionalitats i de les regions"*.

Aquests acords -que cal portar encara al si de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya- han demostrat ja, en pocs dies, el seu impacte sobre la situació política, han contribuït a accelerar el procés de coordinació de les forces democràtiques de l'Estat espanyol i han situat a la defensiva el reformisme. S'han produït, d'una banda, notícies sobre un important moviment d'aproximació de les diverses instàncies unitàries del País Basc. Aquest és un dels resultats més importants de la trobada. Contra el que afirmaren alguns polítics catalans sobre una pretesa absència de les forces democràtiques del País Basc a la reunió del dia 4, cal destacar el comunicat enviat a la trobada pel Consell Delegat del Govern Basc, que saluda efusivament la convocatòria i revela l'existència d'una àmplia negociació al País Basc amb l'objectiu de constituir un Consell Nacional Basc que inclouria les principals forces polítiques democràtiques.

El sopar del dia 9 entre Coordinación Democrática i els grups dits "moderats" (socialdemòcrates, liberals i demòcrata-cristians de Gil Robles) ha estat una altra conseqüència immediata de l'esmentada reunió. *"L'oposició està moralment unida"* digué el conegut polític de dretes Satrústegui, en acabar el sopar. El fet és que, si bé aquests "moderats" no consideren encara oportú incorporar-se a Coordinación o constituir un organisme unitari que aplegui tota l'oposició, coincideixen en l'essencial del programa esbossat a Madrid i en la tesi que és necessària una ruptura per arribar a la democràcia.

L'impacte provocat entre el poble català no ha estat menor. Només cal veure la importància que els diaris han donat al fet durant tota la setmana. Ha estat valorada molt positivament la participació dels partits que han fet impossible la presència del Consell al costat de les altres instàncies democràtiques de l'Estat espanyol. Tampoc no ha caigut gens bé l'opinió de Tarradellas, reproduïda pel diari "Avui" l'endemà, que es reafirma en la seva tesi que la negociació s'ha d'establir únicament entre ell i el govern i qualifica la trobada d'"espanyola", oblidant que fou autoconvocada per totes les instàncies que hi assistiren.

La trobada de Madrid ha estat fonamental per a passar a l'ofensiva i retallar al màxim l'espai polític on es mou el reformisme del govern i l'oportunisme d'alguns partits i personalitats. I ha estat essencial també, davant d'una tardor que s'anuncia "calenta", perquè presenta una sortida política més unitària i realista que mai per a les mobilitzacions de masses que ha endegat ja la classe obrera arreu de l'Estat espanyol.

11 de setembre

(Continuació)

crònic, va afirmar que la Diada era un homenatge a Catalunya i la seva llengua i va subratllar la importància de la unitat aconseguida entorn de l'Onze de Setembre i simbolitzada en la senyera.

Jordi Carbonell, en nom de l'Assemblea,fou el més aplaudit. Heus aquí algunes de les frases que pronuncià: "De l'Onze de Setembre la intuïció popular no n'ha conservat ni la frustració de la derrota ni l'odi i la violència.N'ha copsat només l'esperit unitari,democràtic, l'esperit de llibertat i de solidaritat". Després de reafirmar els 4 punts de l'Assemblea i l'exigència d'amnistia total, digué: "Volem democràcia real, que permeti als interessos populars de fer-se valer dins una pluralitat d'opcions. No volem reforma! Volem ruptura per establir l'ordre veritable, l'ordre democràtic!". Als immigrants, els va dir: "Els drets dels qui teniu uns costums,unes tradicions i una llengua diferents,seran respectats i protegits, com ho foren en temps de la Generalitat... I lluitarem aferrissadament contra tothom que vulgui dividir-nos i destruir el nostre futur comú de pau". Després d'afirmar la solidaritat de Catalunya amb tots els pobles de l'Estat Espanyol i del món,de subratllar la moderació de l'exigència de l'Estatut del 1932, alhora que la "intransigència en la nostra moderació".

Entre els discursos es llegiren les adhesions. Les més destacades foren les de Xirinacs, el president Tarradellas i Coordinación Democràtica. Quatre membres de la seva Comissió Executiva foren vistos a la concentració. Molt aplaudida fou la del P.S. de Xile.

LA DIADA ARREU DE CATALUNYA

Més de 3.000 persones s'aplegaren a la Devesa de GIRONA, i més de 2.000 a MATARÓ, cridades per les respectives Assemblees Democràtiques.A CALELLA, 600 persones es reunien a la Sala Mozart. A l'HOSPITALET DE LLOBREGAT es llegí un comunicat de l'Assemblea davant de 500 dansaires de sardanes.A LA SEU D'URGELL, audició de sardanes, jocs d'infants i moltes senyeres. A SANT BOI DE LLOBREGAT es féu, a més del míting, un homenatge a Rafael de Casanova amb 500 persones, algunes d'elles delegats de diverses Assemblees Democràtiques de la comarca. El delegat de Cornellà va dir, en castellà, que els immigrants "assumim el fet nacional català".

A moltes altres localitats s'ha celebrat igualment, de mil maneres, la Diada.Val la pena destacar la recollida de més de 400 signatures a Berga per restituir el monument a R. de Casanova.

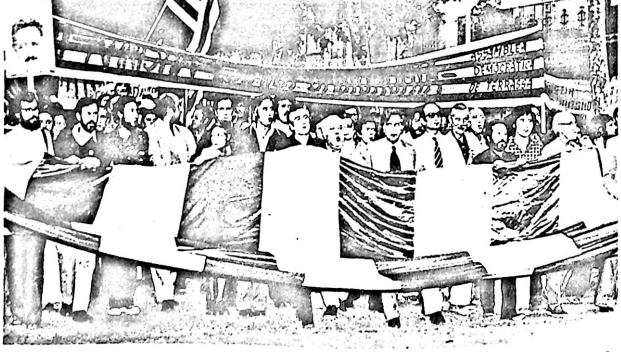

Terrassa, 10 de Setembre. Vuit mil persones al carrer reclamaren el que demana avui el poble català: el restabliment dels principis i institucions configurats en l'Estatut de 1932. Al capdavant dels manifestants, portant la "senyera", Reventós, Colomines, Canyelles, Nossas i els dirigents de l'oposició terrassenca. Una prova de maduresa i civisme. (Foto Treball).

la dreta del consell i l'aïllacionisme

Sis partits del Consell van dir "no" a l'anada a Madrid. Alguns dels seus dirigents ho han justificat públicament. Amb quins arguments?

El senyor Jordi Pujol ha afirmat,des de les planes del CORREO CATALAN (4-9-76),que Catalunya pot pactar amb el govern junt amb tota l'oposició espanyola o per separat. Que les dues opcions són legítimes. I que, pel fet de no tenir Coordinación Democrática encara la força suficient,Catalunya no ha de sentirse urgida a lligar els seus destins als d'aquest organisme unitari. Conclusió: avui és millor negociar per separat.

Catalunya,segons aquesta òptica, seria d'alguna manera neutral i externa al conflicte que oposa Govern i Coordinación Democrática. Aquesta òptica és radicalment errada. Catalunya n'és una part directament afectada. Des de 1939 ha estat i és encara víctima d'un règim despòtic que li ha arrabassat l'autonomia i les llibertats. El govern Suárez és avui expressió concreta de la continuïtat d'aquest règim despòtic.

Catalunya no es pot, doncs, situar davant de "Madrid" d'igual manera quan Madrid és el govern o quan és Coordinación Democrática. L'enemic és la dictadura i el seu govern, que, alhora que neguen les llibertats catalanes, neguen també la dels altres pobles de l'Estat espanyol. Els que lluiten, des del País Valencià o les Illes, des d' Euskadi o Galícia, des de Madrid o des d'altres punts, contra aquesta mateixa dictadura pel restabliment de les llibertats, són els aliats naturals de Catalunya.I això és vàlid tant per a Catalunya considerada com a comunitat com per als treballadors des d'un punt de vista de classe.

D'altra banda, treure pretext de la feblesa de Coordinación Democrática per no anar a Madrid és absolutament inacceptable, perquè la feblesa de C.D. és la feblesa de tota l'oposició democràtica, que no podrà superar-se sense el concurs de tots.Cal dir també que a Madrid es reunien el dia 4 no sols els catalans amb C.D., sinó totes les instàncies unitàries nacionals i regionals, que hi tenien paper de convocants. No és doncs a "Madrid" a qui s'ha dit "no", sinó a tots els pobles hispànics allí representats. I és que -anoti el detall, senyor Pujol- l'oposició democràtica ha assumit ja davant el problema de les nacions i regions una actitud que no té res a veure amb l'unitarisme feixista del govern.

Per això mateix també sobta el comentari de Ramon Trias Fargas a LA VANGUARDIA (10-9-76), que diu,entre altres coses, que, respecte als drets de Catalunya, "es ve produint un front comú de les forces polítiques en joc, des de la dreta fins a l'esquerra, que no per inconfessable i inconfessat és menys tangible". Això justificaria posar "la defensa dels drets catalans" per davant de tot. Si hi hagués aquell "front comú" de dretes i esquerres contra Catalunya, el senyor Trias Fargas tindria raó. Però, existeix realment?

Rotundament, no. Com pot afirmar-se una cosa semblant després dels reiterats compromisos de C.D. davant de la qüestió catalana, reafirmats en la recent visita a Barcelona i durant la Diada de l'Onze de Setembre?

El que sí que existeix és força incomprensió sobre el fet nacional català fins i tot en medis democràtics de fora de Catalunya. Aquesta incomprensió, l'hem de combatre a través d'una ferma actitud d'afirmació, d'explicació.Actituds com la de no anar a Madrid, però, tenen com a conseqüència un augment de les suspicàcies i recels, que no ajuden al clima de diàleg i respecte mutu que cal imposar entre els pobles de l'Estat espanyol.

Els resultats dels plantejaments aïllacionistes esmentats,que també defensa repetidament el president Tarradellas, són clars: tot el que sigui afeblir i dividir el front unitari de l'oposició equival a allunyar la ruptura i a donar al govern més marge de maniobra per imposar el continuisme.

El fet que la votació al si del Consell marqués una nítida frontera ideològica -dreta contra esquerra- no és casual. La dreta del Consell mostra així el seu escàs entusiasme per la ruptura,que podría donar a les classes populars i a les forces d'esquerra un protagonisme "massa" destacat. Això no és d'estranyar des del punt de vista dels interessos de classe defensats per la dreta del Consell. Però, què pensar de la seva *catalanitat* tan altament proclamada? És que algú pot pensar que amb una oposició dividida i amb negociacions separades amb el govern es pot aconseguir millors resultats per a Catalunya?

La dreta del Consell juga, doncs, un joc perillós per al seu prestigi democràtic antifeixista i catalanista. Els interessos de la burgesia han traït més d'una vegada la causa catalana, encara que es disfressesssin de catalanisme.Alguns dels partits que han votat "no" ho haurien de tenir ben present.

El senyor Trias Fargas afirma en l'article esmentat que "no volem trencar ni separar res",que vol una Catalunya "solidària amb la resta dels demòcrates espanyols". Saludem amb esperança aquest pronunciament, que, al nostre entendre, implicaria una rectificació del Consell i una decidida voluntat d'assistir a la propera reunió de València, el dia 25 de setembre, convocada per la Comissió d'Enllaç unitària elegida a Madrid el dia 4.

EL DISCURS D'EN SUÁREZ

música nova, lletra vella

Res substancial de nou en el discurs del president del govern: la retirada formal dels projectes de reforma de l'anterior i el mateix propòsit, guanyar temps. Modificacions en el to del llenguatge, absència d'amenaces al poble i a les forces d'oposició, reconeixement explícit de la gravetat de la situació econòmica, del pes de la crisi política; fins i tot insistència en el reconeixement teòric de la sobirania del poble, però cap pas real endavant. Una nova música, amb una lletra ja sabuda: *"El proceso de reforma desde el imperio de la ley"*,és a dir,la imposició de la reforma, *"con la firmeza necesaria para impedir el desorden"*.

Quan escrivim no coneixem encara el contingut del projecte de llei anunciat pel president del govern, però aquest ja ha anunciat eleccions per a les dues cambres de les Corts: el Congrés i el Senat. Serien aquestes corts les encarregades de fer *"la reforma de las reformas"*. Res de procés constituent, ni un mot de negociacions amb l'oposició. Més que això: negació implícita de la negociació. Cap novetat sobre la "congelació" de la llei d'Associacions Polítiques, sobre la legalització dels partits. I de com resoldre els problemes d'Espanya -els preus, l'atur, els dèficits de tota mena, etc.-ja se n'encarregaran les Corts elegides... abans de l'estiu de 1977! Aquestes Corts hauran de resoldre també el problema de *"la institucionalización de las regiones, dentro de la permanente unidad de España"*...

Com hom pot veure, tot un programa per no moure's del mateix lloc.

"El futuro no está escrito porque sólo el pueblo puede escribirlo".Suárez dixit. És la nova música de què parlàvem. Mentrestant, la música que sona pels carrers del País Basc és encara la simfonia tràgica de la mort: Jesús Maria Zavala, jove militant de Comissions Obreres, és assassinat. I la violència repressiva és present a Leon i a La Corunya, i a tot Catalunya sobre els "marxaires" de la llibertat. I, novament, són suspesos mítings del PSUC, ara a Girona.

Personalitats de tota l'oposició han expressat les seves opinions: el discurs ha decebut. Això ha d'ajudar tothom a comprendre que no hi ha altre camí d'accés a la democràcia que el camí de la ruptura.

Aquesta és l'exigència del moment.

"LA VIA DE LA NEGOCIACIÓ PER SEPARAT NO POT DUR A LA RUPTURA".

DECLARACIÓ DEL COMITÈ EXECUTIU DEL PSUC

SOBRE LA NEGATIVA A L'ASSISTÈNCIA DEL CONSELL DE FORCES POLÍTIQUES DE CATALUNYA A LA REUNIÓ D'INSTÀNCIAS UNITÀRIES CELEBRADA A MADRID EL 4 DE SETEMBRE.

A la reunió del Consell de Forces Polítiques de Catalunya del 31 d'agost, els representants de Convergència Democràtica, Esquerra Democràtica, Esquerra Republicana, Front Nacional, Partit Socialista (ex-Reagrupament) i Unió Democràtica de Catalunya s'han pronunciat contra l'assistència del Consell a la reunió de les plataformes unitàries de tot el país del 4 de setembre.

Aquesta decisió del Consell introdueix un obstacle seriós i greu en la marxa cap a l'articulació o l'acord general de l'oposició democràtica dels pobles d'Espanya, que és indispensable per negociar i assolir la ruptura pactada.

La negativa a l'assistència del Consell a la reunió del dia 4 guarda relació amb el propòsit de negociar separadament des de Catalunya una sortida amb el govern actual i amb el seu president, Sr. Suárez, tal com ho han defensat públicament no fa gaire el president de la Generalitat a l'exili, Sr. Tarradellas, i alguns dirigents polítics catalans, com en Josep Pallach.

¿Sortiria beneficiada Catalunya d'una negociació separada amb el govern?

No. Catalunya, les forces democràtiques i populars de Catalunya no en sortirien beneficiades, sinó molt durament afeblides. Girant-nos d'esquena a les forces que lluiten per la llibertat a la resta d'Espanya, els catalans perdríem una gran part de la nostra força i ens exclouríem nosaltres mateixos d'unes negociacions que només poden donar bons resultats si són obra de les forces conjuntades de l'oposició de tot Espanya. Dividint el front de la democràcia, donaríem al govern una arma inestimable que li permetria de perllongar artificialment la seva existència.

Per aquesta via no es podria assolir l'Estatut de 1932, com a primer pas en l'exercici de l'autodeterminació, que només pot imposar-se vencent unes forces ultracentralistes encara poderoses que continuen exercint una pressió important sobre el govern de Madrid. Desplaçar aquestes forces només és possible amb una ruptura democràtica. I la ruptura només pot produir-se a l'escala de tot Espanya, ço que suposa, a més del Govern Provisional de la Generalitat catalana, la instauració d'un Govern Provisional de Reconciliació a Madrid i l'obertura d'un procés constituent.

La via de la negociació per separat no pot dur a la ruptura. Només pot desembocar a un suport a l'estratègia reformista d'un govern que és tan enemic de la democràcia com de l'autogovern català. En unes declaracions publicades al diari AVUI del 7 de juliol,el senyor Tarradellas manifestava que Catalunya *"... té una Constitució, la vigència de la qual pot aconseguir-se amb la simple derogació d'una disposició de molt poca categoria legal"* (es refereix al decret franquista de derogació de l'Estatut de Catalunya). En aquest plantejament és visible el caràcter utòpic i reformista que té la política de negociació separada, en pretendre que sigui possible d'aconseguir l'Estatut de 1932 amb l'actual govern, amb les lleis i institucions heretades de Franco, és a dir, abans i al marge de la ruptura.

Les delcaracions ultrareaccionàries del Sr. Suárez a PARIS-MATCH sobre el català i el basc, que tan justificada indignació han provocat, corroboren el caire totalment il.lusori de la pretensió de negociar separadament amb l'actual poder la instauració de l'Estatut.

La negociació separada amb el govern, en definitiva, no respon als interessos de Catalunya. Tot i volent els seus defensors aparèixer com a molt catalans i catalanistes, facilitaria les maniobres de certs grups de la dreta que anteposen els seus interessos de partit als interessos generals de Catalunya, i no tenen pressa per accelerar la ruptura perquè esperen beneficiar-se d'un relatiu privilegi respecte a les forces situades més a l'esquerra i modificar així -sota una semidictadura com l'actual- la correlació de forces al seu favor per tal d'aconseguir l'hegemonia en el procés democratitzador.

L'actitud dels sis partits esmentats és encara més inconcebible si tenim en compte que Coordinación Democrática dóna un suport inequívoc a la reivindicació d'un Govern Provisional de la Generalitat i a l'entrada en vigor de l'Estatut de 1932 des del moment de la ruptura. Els delegats de C.D. que han estat recentment a Barcelona han manifestat, a més a més, el seu suport decidit a la commemoració de l'Onze de Setembre com a Jornada Nacional de Catalunya, que el govern Suárez-Martín Villa sembla decidit a prohibir i reprimir, com ha fet amb la Marxa de la Llibertat. La decisió de no anar a Madrid tampoc no facilita les condicions per superar les incomprensions que es manifesten respecte al fet nacional català entre alguns demòcrates espanyols.

D'altra banda, els sis partits que han rebutjat d'anar a la reunió del dia 4 han imposat al Consell una decisió contrària a les bases programàtiques seves, on es diu: *"participarà en la recerca d'una entesa democràtica a nivell de tot l'Estat espanyol"*. Es tracta, doncs, d'una decisió inacceptable per la seva orientació, que, en cas de no ser rectificada, posaria en perill l'existència del Consell.

El PSUC no pot admetre que el Consell sigui utilitzat per part d'alguns partits per a fer una política contrària als fins d'aquest organisme, que destruiria la influència guanyada a tot Espanya per la desapareguda Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya i pel propi Consell, que enfrontaria el poble català amb els altres pobles hispànics i que provocaria una escissió entre les forces democràtiques de Catalunya.

El PSUC convida els partits membres del Consell a reparar el gravíssim error que suposa la posició adoptada el 31 d'agost i crida tots els demòcrates catalans a manifestar el seu suport a la delegació de l'Assemblea de Catalunya en la reunió del dia 4 i a reclamar que el Consell de Forces polítiques apliqui el seu programa, favorable, com hem dit, a la coordinació de totes les instàncies unitàries dels pobles d'Espanya en la lluita pel canvi democràtic.

Barcelona, 3 de setembre de 1976

EL COMITÈ EXECUTIU DEL
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE
CATALUNYA

per l'amnistia total.

PAU MORALES, JOAN MARTÍNEZ
I ANTONI CASAS
TORNEN A SER ENTRE NOSALTRES

Unes dues mil persones reberen, a la Plaça de Santa Anna, a Mataró, Pau Morales, que acabava d'arribar de Jaén, després de quatre anys de presó. Enmig d'una intensa emoció, aplaudiments i crits: *Pa-blo!, Pa-blo!, Amnistia total!, Llibertats polítiques!, Estatut d'Autonomia!...* Parlaments de benvinguda i paraules d'en Pau. Paraules d'agraïment, de combat. El cant dels Segadors, la Internacional,punys enlaire... Un acte que demostrà la voluntat d'ordre democràtic del poble de Mataró. Un acte de reconciliació.

Dies abans, hi va haver un acte semblant al cine de Can Anglada, a Terrassa, ple de gom a gom. Joan Martínez i Antoni Casas, dirigents obrers comunistes, arribaven de l'exili.

En Pau, en Joan i l'Antoni coincidiren en assenyalar que aquest tros d'amnistia que els ha retornat a Mataró i a Terrassa no ha estat regalat, sinó que ha estat guanyat a pols per tota l'oposició democràtica. I recordaren als companys i amics la necessitat de seguir treballant per l'amnistia sense exclusions.

DECLARACIÓ DE LA FEDERACIÓ DE POBLE NOU-VERNEDA DEL PSUC

MOTOR IBÈRICA: EL CONFLICTE NO S'HA ACABAT

El conflicte de Motor Ibèrica no s'ha acabat. Senzillament, perquè els problemes no estan resolts.

Hom discuteix què ha passat; però en algun cas lamentable hom oblida una cosa més essencial i primària: QUÈ PASSARÀ ARA?

Té primacia sobre qualsevol discussió la SOLIDARITAT amb les víctimes d'una repressió duríssima, els treballadors que en batalla desigual han defensat amb les seves reivindicacions - entre elles l'AMNISTIA LABORAL- la necessitat del diàleg com una forma de resoldre els conflictes, amb rebuig de les calculades provocacions que apunten a l'enfrontament civil.

Tal com ho veiem, la clau per a entendre el curs dels esdeveniments la trobem en la premeditada actitud d'absoluta intransigència per part de la direcció de Motor Ibèrica. Sobre ella cau l'enorme responsabilitat d'aquests fets. Motor Ibèrica ha pretès fer una experiència pilot, un "test", un contra-exemple per oposar a les incipients experiències de diàleg entre obrers i empresaris, protagonistes de la lluita de classes. El búnquer dirigent d'aquesta multinacional no ha ofert ni la més petita escletxa a la negociació. En les poques conversacions amb el jurat ha repetit invariablement la mateixa disjuntiva: repressió o rendició incondicional. Les aparents propostes eren cortines de fum darrera de les quals no hi havia garanties, com es comprovava en sol.licitar-les. Per a Motor Ibèrica, acostumada a aquests 40 anys, la classe obrera no és pas un interlocutor.

Una alta tensió, amb el seu pol en la inflexible actitud patronal, els atemptats i la duresa de les Forces d'Ordre Públic, han presidit la vaga, i només a l'actitud responsable dels treballadors es deu l'evitació de tragèdies incalculables.

Conscienciosament alimentat per l'empresa, aquest clima tendia a produir l'exasperació entre els treballadors, feia extremament difícil l'aplicació de tàctiques reflexives i fomentava el radicalisme i la desesperació. Per això, entre altres coses, no va prosperar al seu moment la nostra orientació de replegament ordenat per tal de continuar en millors condicions, tal com explica el col.lectiu del nostre Partit a Motor Ibèrica en un document d'anàlisi que abonem plenament.

S'imposa, per part dels treballadors, empresaris i poders públics una colla de reflexions sobre aquests fets, sobretot de cara a una tardor que ningú no dubta a qualificar de "calenta", en un moment polític transcendental.

Els treballadors, l'organització i combativitat dels quals fan progressos espectaculars -i precisament per aquesta enorme força i el repte que representen-, necessiten combatre amb la més gran coordinació i intel.ligència, tot escollint amb cura els objectius i les formes d'acció a cada moment. Cal bandejar un raonament aventurer que alguns intenten de teoritzar així: els avenços del moviment obrer i el moment polític fan que, pràcticament, desapareguin les limitacions a l'acció; un cop engegada la vaga cal resistir i el triomf (fins i tot la vaga general), és garantit. Ni és certa aquesta afirmació ara ni ho serà amb llibertats i sindicat obrer. La capacitat de direcció esdevé irreemplaçable en la lluita contra el capital, en aquest cas multinacional.

A l'altre extrem, la patronal no es pot deixar enlluernar per l'èxit aparent de Motor Ibèrica. Sap que és fals. Quatre dècades li han demostrat que el moviment obrer és prou fort perquè hom no el pugui ignorar i prou madur per comprendre els objectius que avui són possibles.

Però, repetim, és urgent resoldre de debò el conflicte, aconseguir la READMISSIÓ.

Contribuir a la derrota de la posició catastrofista i ultra de Motor Ibèrica s'imposa a qualsevol persona responsable com un deure cívic i una contribució a l'esdevenidor de la nostra comunitat. En aquest sentit el PSUC crida els treballadors i ciutadans a concertar llurs accions, especialment pel que fa als judicis que comencen el dia 15. Insta les forces polítiques, institucions i la part més lúcida de l'empresariat a intercedir en la resolució del conflicte. Demana als treballadors de Motor Ibèrica, vaguistes i no vaguistes, la reconciliació i la unitat per a la defensa dels despatxats. Convoca els comunistes a encapçalar la lluita decidida i tenaç per avançar devers l'objectiu irrenunciable de l'AMNISTIA LABORAL i la victòria a Motor Ibèrica.

Barcelona, 6 de setembre de 1976

EL METALL DE SABADELL

HA COMENÇAT LA TARDOR CALENTA

La "tardor calenta" ja ha començat. El moviment obrer emprèn una nova ofensiva a diferents indrets de l'Estat espanyol. A Catalunya, destaca la lluita dels metal.lúrgics de Sabadell. Han començat ja les vagues de milers de treballadors en suport de la seva plataforma reivindicativa: Readmissió de tots els despatxats: lloc de treball per a tots; 6.000 pessetes netes per al peó; guarderies i escoles gratuïtes; deu hores l'any, a càrrec de l'empresa, per a celebrar assemblees; abolició dels contractes eventuals, etc. La plataforma, que consta de 33 punts, va ser discutida a bastament a les assemblees d'empresa i aprovada massivament fa dos mesos als locals de l'OSE. D'acord amb la voluntat dels treballadors, la comissió deliberadora va fer les propostes a la patronal i aquesta ha donat una primera resposta que no ha convençut els treballadors: un augment del 23 per cent i tres dies més de vacances són les millores més importants. Ha estat després d'això que els càrrecs sindicals, reunits en assemblea, han cridat els treballadors a l'acció, que tot indica que anirà prenent un volum considerable.

Convé destacar, de la lluita dels metal.lúrgics de Sabadell, un tret característic fonamental: el paper de l'assemblea obrera a l'hora d'elaborar la plataforma i a l'hora de decidir l'acció. I un altre: la interrelació de l'assemblea obrera i els càrrecs sindicals. L'acció dels metal.lúrgics de Sabadell confirma, un cop més, que ambdues coses són eines essencials en el combat dels treballadors. Eines que la classe obrera haurà d'utilitzar amb força, aquesta tardor, per tot de fer front a la crisi econòmica i per ser punta de llança del moviment democràtic per a la ruptura que resolgui la crisi política.

MÉS DE MIL PERSONES DEMANEN AIGUA

IGUALADA, AL CARRER

Després de la primera sortida al carrer amb motiu de tancar-se el Sindicat a les tardes per voler tallar un moviment obrer nou i en expansió, novament la classe obrera d'Igualada es manifestà, el 23 d'agost. En aquest cas per denunciar l'escandalosa restricció d'un servei públic, com és el de l'aigua. La companyia concessionària que té l'exclusiva del barri de Sant Maur no el proveeix des de fa temps. Aquest barri és víctima de l'expansió desfermada. Cada cop més blocs de pisos i més habitants que ens hem de repartir el preuat líquid tocant a menys cada dia, sense, però, que la companyia "Aguas Artés, S.A." deixi de rebre els diners per l'aigua que no serveix regularment i per l'impost de noves connexions.

Alhora, l'Ajuntament no para de donar nous permisos d'obres i no obliga les empreses constructores a portar-se l'aigua amb bótes.

Després de la manifestació, que va aplegar un miler de persones, l'aigua ha aparegut amb més abundor. La companyia s'ha vist obligada a comprar-ne a una altra concessionària que en té més. L'hem fet desdir de la seva obstinació a monopolitzar el servei d'aquest barri.

CORRESPONSAL

vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit ★ vida del partit

SALUTACIONS 40 ANIVERSARI

AMB MOTIU DEL 40 ANIVERSARI DEL PSUC VÀREM REBRE DIVERSES SALUTACIONS PER A SER LLEGIDES AL MÍTING QUE HAVÍEM DE CELEBRAR EL 25 DE JULIOL. COMENCEM AVUI A PUBLICAR-LES.

DOLORES IBÁRRURI

Estimats companys i amics:

Lluny de vosaltres, però sentint tots els vostres problemes polítics, nacionals i humans, us saludo cordialment amb la il.lusió que, molt aviat, podré fer-ho en la vostra i nostra Catalunya, recobrada per a la democràcia. En la Catalunya on el Cant dels Segadors ressoni altre cop amb els accents vibrants i alegres d'un poble que canta a la llibertat i a la vida.

En saludar el Partit Socialista Unificat de Catalunya en el 40 aniversari de la seva fundació, vénen al nostre record emocionat els noms d'entranyables companys, com el de Josep Moix, Rafael Vidiella, Pere Ardiaca, i del seu primer secretari general Joan Comorera, malgrat la seva posterior trajectòria.

La comprensió política i l'activitat dels fundadors del PSUC van donar al proletariat de Catalunya sentit de la seva força i de la necessitat de la seva participació en la lluita política com la força bàsica de les transformacions democràtiques i socialistes que el desenvolupament de la societat espanyola posava a l'ordre del dia a Catalunya i a tot Espanya.

L'activitat política d'estimats i inoblidables dirigents de Catalunya, com Francesc Macià i Lluís Companys, i la lluita conseqüent del partit de la classe obrera, el Partit Socialista Unificat de Catalunya, van fer possible trencar l'apoliticisme anarquitzant que impedia a l'heroica i combativa classe obrera catalana jugar el paper polític que li corresponia en les transformacions democràtiques del nostre país.

Durant la guerra revolucionària d'alliberament nacional, el Partit Socialista Unificat de Catalunya va jugar un gran paper en la mobilització del poble català contra l'agressió feixista, en la seva aportació a la resistència armada i en la defensa de la República i la democràcia.

Catalunya està avui als primers rengles de la lluita dels pobles de l'Estat espanyol per la democràcia i pels drets nacionals. Ella ens ofereix els exemples més alts d'unitat de les forces democràtiques, amb la seva Assemblea de Catalunya i el seu Consell, amb el moviment d'associacions de barris, que ja és avui un germen d'un nou poder democràtic. L'aportació de Catalunya és fonamental per a construir una nova Espanya en la qual el ple reconeixement dels drets dels diversos pobles que la componen sigui el sòlid fonament d'una germanor indestructible, garantia dels avenços democràtics cap al socialisme.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya, sota la direcció del seu Comitè Central encapçalat pel nostre entranyable company Gregori López Raimundo, ha esdevingut una força prestigiosa, reconeguda per tothom, que impulsa la lluita de la classe obrera i del poble per les seves reivindicacions específiques, per la conquesta de la democràcia, pels drets nacionals de Catalunya que el franquisme va suprimir.

Ha sorgit una promoció de joves dirigents comunistes en el moviment obrer, estudiantil, intel.lectual, en tota la vida del país català.

El Partit Socialista Unificat de Catalunya mobilitza al seu voltant grans masses populars -com ho ha demostrat la commemoració del quaranta aniversari de la seva fundació. En la seva lluita compta amb la solidaritat i el suport permanents del Partit Comunista d'Espanya que, amb tota la força, defensa els drets nacionals de Catalunya, com també d'Euskadi i Galícia. La presència al vostre acte commemoratiu del Secretari General del Partit Comunista d'Espanya, Santiago Carrillo, expressa la germanor irrompible dels nostres dos Partits.

I en reiterar la meva cordial salutació a tots els qui haveu acudit a aquest acte, la celebració del qual no ha estat permesa a Barcelona, a tots els companys del Partit Socialista Unificat de Catalunya en el quaranta aniversari de la seva fundació, en fer vots per nous èxits en la vostra i nostra lluita per la democratització de Catalunya, amb tota la força de les nostres convicccions comunistes diem:

VISCA EL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA!

DOLORES IBÁRRURI

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA

Reunit el III Ple del Comitè Nacional de la Joventut Comunista de Catalunya, vol fer arribar al Comitè Executiu i al conjunt del Partit Socialista Unificat de Catalunya la seva afectuosa salutació de combat, en ocasió de la propera celebració del seu 40 aniversari. El C.N. de la JCC veu reflectides en el PSUC les aspiracions revolucionàries del nostre poble. En aquests 40 anys, el PSUC ha estat l'avantguarda de la lluita per la llibertat i el socialisme i els seus militants han donat exemple a les noves generacions de fermesa al servei de la classe obrera i del poble català.

Per altre lloc, la celebració d'aquest 40 aniversari coincideix amb les maniobres del poder "reformista" per marginar la classe obrera i els comunistes de l'escena política, establint una semidemocràcia que mantingui en el poder la mateixa oligarquia que l'ha retingut al llarg de tota la dictadura d'en Franco. Aquests 40 anys de combat insubornable per la llibertat són la més ferma garantia que la ruptura suposarà la victòria de les forces democràtiques.

La celebració, doncs, d'aquest 40 aniversari, és un motiu de satisfacció per als joves comunistes catalans i una crida a l'esforç constant de la nostra organització en el camí de fer avançar la joventut catalana en la conquesta de la llibertat i el socialisme.

VISCA EL 40 ANIVERSARI DEL PSUC!

EL C.N. DE LA JCC.

TELEGRAMA: **RAFAEL VIDIELLA**

Visca el 40 aniversari del PSUC, sempre heroic i avui amb més maduresa ajudant la reconquesta de les llibertats de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya. Estic de tot cor amb tots vosaltres.

RAFAEL

ACTES DEL 40 ANIVERSARI

A LA "PEGASO"

El 28 d'agost es va fer la presentació pública del PSUC a la "Pegaso", a les fàbriques de la Sagrera i de Zona Franca. Als dos llocs es va fer a les 9 del matí, hora de l'esmorzar, i hi assistiren 150 obrers, tant a l'una com a l'altra fàbrica. Els oradors foren Gonçal Paredes, Francesc Amorós i Antoni Díaz a la fàbrica de la Sagrera, i Ernest Salvador, Josep M. Bonell i Carmel Garcia a la de Zona Franca. La fotografia correspon a un moment de l'acte a la fàbrica de la Sagrera.

L'exemple dels companys de "Pegaso" ha de servir d'estímul per a repetir l'experiència a totes les fàbriques on hi hagi organització del Partit. El 40 aniversari és una bona ocasió perquè, com ho han fet els de "Pegaso", els comunistes expliquin la nostra política i què és el nostre Partit als seus companys de treball, a plena claror. Confiem que podrem publicar més cròniques com aquesta.

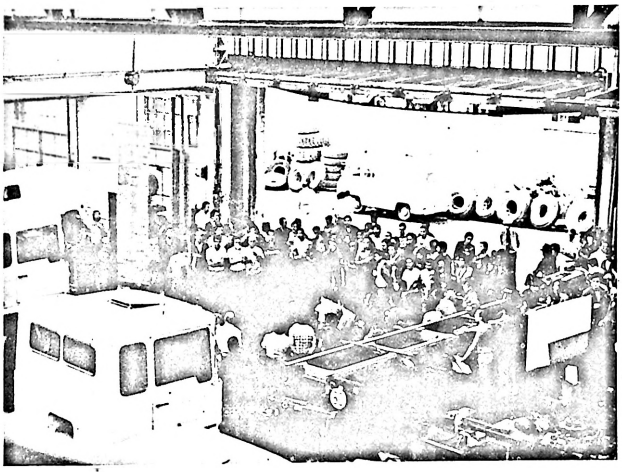

A RIPOLLET

Entre les iniciatives empreses amb ocasió del 40 aniversari del PSUC volem destacar-ne una altra: la del col.lectiu del Partit a Ripollet. Els companys d'aquesta vila vallesana van instal.lar tres parades a la fira de la Festa Major. En una venien entrepans i begudes; en una altra, llibres i opuscles; i en una tercera, publicacions del Partit, senyeres, mocadors i altres objectes. L'Ajuntament havia autoritzat la col.locació de les parades. Milers de persones s'hi acostaren, no solament per adquirir-hi allò que els companys venien, sinó també per entrar en relació amb el Partit. Algunes dasenes de treballadors demanaren l'ingrés al PSUC allà mateix. Els companys van obtenir, de més a més, uns ingressos bruts de 230.000 pessetes. Teresa Pàmies i altres personalitats culturals s'hi acostaren per signar llibres als compradors. El darrer dia, la Guàrdia Civil va recollir posters i mocadors amb l'anagrama del Partit, però gairebé ja no en quedaven, perquè s'havia venut tot els sis dies anteriors.

RECTIFICACIÓ

Per un error involuntari que ara rectifiquem, vam deixar de publicar en el darrer número de "Treball", el 447, el nom de Manuel Martínez, *treballador de LAE, a Rubí, dins de la llista de prop de 170 dirigents obrers, militants del PSUC, que han signat, amb motiu dels 40 anys del Partit, una* "Crida als treballadors".

A SABADELL I TERRASSA

A Sabadell i a Terrassa (aquí va ser suspesa la *Festa de Terrassa Nova*, nom de l'òrgan del comitè local del Partit) s'instal.laren a places i carrers taules de venda de les publicacions del PSUC.

★★★

TEATRE X SOCIALISME

Amb aquest títol es va fer la presentació del sector de teatre del PSUC a Barcelona, a la Sala Villarroel. Parlaren Jordi Solé Tura, Jordi Conill, Feliu Formosa, Jordi Teixidor i Maria Josep Arenós. Va presentar l'acte en Fabià Puigserver.

Coneixent que es faria aquesta presentació, 334 professionals del teatre de tot Espanya van enviar als nostres companys un escrit de suport, en el qual diuen que l'acte col.labora al restabliment de les llibertats i demanen la urgent legalització de totes les forces polítiques i sindicals, sense exclusions, i els drets de les nacionalitats de l'Estat espanyol.

visca la marxa de la llibertat!

La Marxa de la Llibertat acaba com ha començat: entre cops, amenaces, humiliacions, detencions... i entre l'adhesió d'un poble disposat a conquerir la llibertat total, l'amnistia sense exclusions, el ple reconeixement de l'autonomia.

La Marxa de la Llibertat era una proposta d'excursió pacífica per totes les terres catalanes. La Marxa volia ser un acte col.lectiu de retrobament, de germanor i de reconciliació nacional. La Marxa es convertia i es converteix en el símbol d'un poble oprimit, però mai no vençut, que s'esforça per recuperar la seva identitat, en la convivència pacífica i responsable. No és gens estrany que els dos governs de la monarquia, antipopulars per constitució, hagin vist en la Marxa un atemptat polític: contra les tèrboles maniobres dels grups que malden per mantenir com sigui el poder, la Marxa esdevenia el rostre esperançador d'una ruptura pacífica. I això irritava el govern d'Arias-Fraga i el govern Suárez-Martín Villa. Ni l'un ni l'altre poden suportar que un poble que odien, el poble català, ara sí, fermament, s'hagi posat a caminar.

Alhora que denunciem la brutal repressió contra la Marxa, cal recollir-ne l'esperit i el designi: la Marxa ha començat, la Marxa segueix, la Marxa ja no es deturarà.

EN LA MORT DE MAO TSÉ-TUNG

Una notícia ha commogut l'opinió mundial: Mao Tsé-Tung és mort.

President de la República Popular Xinesa, la història de la qual restarà per sempre més lligada a la personalitat extraordinària d'un dels més grans revolucionaris de la història, Mao era una de les grans personalitats del nostre segle. Al cap del Partit Comunista, del qual va ser un dels fundadors, Mao Tsé-Tung convertí un país trencat i des fet per una de les colonitzacions més terribles que ha conegut la humanitat, en un gran país independent que ha superat la fam secular, que ha fet grans progressos en l'ensenyament i la sanitat, que, amb l'admirable esforç col·lectiu del poble xinès, avança pel camí del progrés. La Xina trobà en Mao un líder indiscutible. La seva influència ultrapassà les fronteres del propi país i es projectà sobre tot el món.

Des de la Revolució Democràtica de 1911 fins a la revolta antiimperialista del 4 de maig de 1919; des de la fundació del Partit Comunista l'any

1920 fins a la proclamació del govern soviètic de Kian Si el 1931, del qual fou president; des de la "llarga marxa", començada el 1934, fins al triomf, quinze anys després, de la revolució socialista, Mao Tsé-Tung fou el dirigent nat del poble xinès. A partir de l'1 d'octubre de 1949, quan hom proclamà la República Popular de Xina, la figura humana del president Mao es dilueix, es confon i s'ageganta en la llegenda. La seva imatge i la imatge de Xina esdevenen una sola imatge.

Marxista convençut, poc avesat a copiar mecànicament experiències alienes, el gran mèrit del president Mao ha estat segurament el de saber aplicar de manera creadora, a les condicions concretes de Xina, els principis del socialisme científic. Aplicació que no exclou els desencerts ni els errors.

Des de "Treball", segurs d'interpretar els sentiments dels comunistes catalans, adrecem al poble de la República Popular de Xina i al seu Partit Comunista el viu testimoni del nostre condol. La pèrdua irreparable del president Mao Tsé-Tung la senten i la sentim com a pròpia tots els revolucionaris del món.

ANTONIO MIJE HA MORT ENCARA A L'EXILI

Als 71 anys d'edat, quan per fi havia obtingut el passaport i es preparava per retornar a la seva Sevilla nadiua després de 37 anys d'exili, ha mort a París el company Antonio Mije, membre del Comitè Executiu del PCE, diputat electe al Parlament de la República el febrer de 1936 i director de "Mundo Obrero" durant una bona part dels seus anys d'exili.

El company Mije va mostrar sempre un interès particular per les lluites del poble de Catalunya i per l'activitat del PSUC, i sovint -especialment en el seu exili mexicà dels anys 40-50- va participar en reunions internes i en actes públics del PSUC com a delegat fraternal del PCE.

Per tal d'assistir a l'enterrament del company Mije, que es va celebrar dissabte 11 de setembre a Sevilla, el Comitè Executiu del PSUC va designar el company Miquel Núñez.

"Treball" envia al PCE i a la família de Mije el més sentit condol dels comunistes catalans.

GREC-76
un teatre autogestionat al servei del poble

La temporada *Grec-76*, duta a terme aquest estiu a Barcelona per l'Assemblea d'Actors i Directors, no té cap precedent en la història del teatre occidental. Per primera vegada, la professió sencera (amb inclusió dels estudiants) s'ha fet càrrec d'una activitat teatral d'abast ciutadà presentant un veritable model de gestió econòmica i de gestió artística alhora.

L'originalitat i l'interès d'aquesta experiència poden resumir-se en dos punts bàsics.

En primer lloc, ha introduït en el terreny artístic la pràctica d'una autogestió a nivell global (de tot el sector teatral) a diferència d'altres experiències anteriors que només eren autogestionàries a nivell d'empresa (cooperatives, grups independents, etc.). Això significa que cada membre de l'Assemblea ha hagut d'assumir tasques generals organitzatives, a més a més de les que li pertocaven artísticament. Així, les velles nocions d'èxit o fracàs deixaven de tenir sentit referides a una actuació o a un espectacle i es feien extensives a tot un programa d'acció teatral.

En segon lloc, l'Assemblea d'Actors i Directors ha sabut trencar el tradicional aïllament en què solen moure's els treballadors del teatre i lligar-se estretament a les inquietuds i necessitats de la població. La temporada del Grec s'ha convertit així en alguna cosa més que un simple fenomen artístic, adquirint el caràcter de proposta de política teatral al servei del poble. Les adhesions rebudes per part de gran nombre d'institucions i organitzacions ciutadanes de base democràtica i popular, així com la bona acollida del públic en general als espectacles de l'Assemblea, són una prova d'aquesta positiva incidència cívica i al mateix temps demostren clarament que la renovació artística del teatre és avui impossible sense un suport real de la població i sense una renovació simultània de les formes de gestió.

El *Grec-76* confirma, en fi, la possibilitat d'una política teatral finançada amb diner públic i confiada, en la seva gestió, als mateixos professionals, estretament lligats al públic, com a garantia d'un funcionament democràtic, sense burocratismes i amb plena independència dels interessos polítics i ideològics de l'Administració.

J.M.